

СЦЕНА ТРИНАДЕСЯТАЯ.

Милордъ Бонфилъ, и Памела.

Бон. (Научися да е досадень.)

Паме. (О Боже мой! цѣла треперя.)

Бон. Но като я гледамъ всичка-та моя
кръвь ся разбъркова.)

Паме. (Ще ся трудя сердце да имамъ.)

Господарю. . . .

Бон. Иди си.

Паме. О небеса! пждишь мя съ таковъ
начинъ ?

Бон. Иди въ друга една стая.

Паме. Остави токмо една дума да ти
рѣча.

Бон. Немамъ време да тя слушамъ.

Паме. Просги мя; сега никой нема тука.

Бон. Да, человекъцы има вонъ; нѣкой же-
лае на страна да ми говори. Иди си.

Паме. Терпѣніе ! (воздыша на отхожда-
ніе-то.)

Бон. Неблагодарная! (къмъ Памела.)

Паме. Мене Господарю? (назадъ обра-
щающася.)

Бон. Нѣ, неговорихъ съ тебе.